UN IMPERATIV AL CEASULUI DE FAȚĂ: REÎNTREGIREA ROMÂNIEI

Articolul de mai jos a fost publicat, în urmă cu un deceniu, aici: http://www.altermedia.info/romania/2008/09/18/necesitatea-reintregirii-romaniei/; dar, pe 1 martie 2016, portalul *AlterMedia* a fost închis de sponsorii din S.U.A. – probabil pentru că devenise prea naționalist. Apoi, a fost republicat, în *Reflector argeşean*, nr. 178, 6 octombrie 2008, pag. 8, iar, în 21 octombrie 2008, în revista *Justițiarul*, aici: http://www.justitiarul.ro/necesitatea-reintregirii-romaniei/.

În acest an al Centenarului Unirii, articolul este la fel de actual – motiv pentru care îl propunem spre republicare. De aceea apelăm la conducătorii revistelor naționaliste să-l preia, spre a-l aduce la cunoștința cît mai multor români. I-am adăugat o *ADDENDA*, pentru a-l aduce la zi.

***

NECESITATEA REÎNTREGIRII ROMÂNIEI

Procesul început, pe 2 septembrie, la Haga, de România contra Ucrainei, având drept obiect contestarea abuzurilor comise de către Ucraina privind statutul Insulei Şerpilor – cedată neîntemeiat Uniunii Sovietice de către trădătorul Eduard Mezincescu –, mă îndreptăţeşte să republic articolul de mai jos, care a fost tipărit în revista *SANTINELA*, nr. 15, aprilie 2007, pag. 11, întrucât este la fel de actual.

*

Rusia încă se mai luptă cu Mareşalul Antonescu

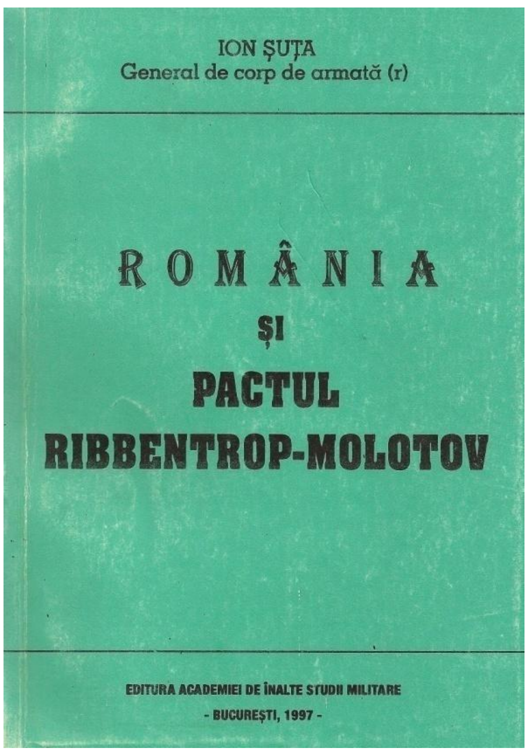
„Moscova îşi exprimă totala surprindere în legătură cu recenta decizie a Curţii de Apel Bucureşti de a-l reabilita pe Ion Antonescu – «dictator fascist şi criminal de război, care s-a aflat la cârma României în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial», a declarat, ieri, pentru *RIA Novosti*, purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe de la Moscova, Mihail Kamanin, citat de *Rompres*. Potrivit oficialului rus, «decizia Curţii de Apel române nu poate fi percepută altfel decât ca o ofensă adusă victimelor celui de-Al Doilea Război Mondial sau o tentativă de revizuire a rezultatelor acestei conflagraţii şi o încercare de a uita lecţiile războiului". (...) „Exonerarea acestui acolit al fasciştilor, ale cărui crime împotriva populaţiei civile în teritoriile U.R.S.S., ocupate pe atunci de nemţi, sunt încă vii în memoria multora, contravin[e], în esenţă şi în logica reglementărilor postbelice, documentelor finale ale procesului de la Nürnberg», şi-a continuat Kamanin criticile la adresa lui Antonescu" (vezi L.P., „Moscova face caz de reabilitarea lui Antonescu", în *Ziua*, nr. 3869, 2 martie 2007).

Pentru a fi mai clari în ceea ce vom declara în continuare, facem câteva precizări spre a ne „clarifica termenii": 1) noi vrem să fim prieteni cu Rusia, să întreţinem relaţii de colaborare pe principiile

egalităţii, suveranităţii şi neamestecului în treburile interne; 2) noi suntem, prin geografie şi contextul geopolitic, vecini cu Rusia şi avem toate motivele să întreţinem şi să dezvoltăm comerţul în condiţii echitabile; 3) noi vrem să reluăm relaţiile de prietenie cu Rusia, cel puţin pentru faptul că, după ce i-am aşteptat pe americani 50 de ani, acum, că au venit, ne-au devenit dezagreabili în mult mai scurt timp decât ne deveniseră sovieticii timp de 50 de ani! De aceea, ne surprind profund neplăcut afirmaţiile purtătorului de vorbe de ocară al Ministerului de Externe al Rusiei.

În acelaşi scop, al clarificării, mai facem alte câteva precizări.

1. Trebuie să amintim, lapidar, că U.R.S.S. a ratificat Pactul Briand-Kellogg – care defineşte agresorul –, ratificare precedată de „Protocolul Litvinov". În consecinţă, primul ultimatum dat Românei de U.R.S.S., în 26 iunie 1940 – care, conform Dreptului internaţional, este un ultimatum *calificat* –, este echivalent cu o declaraţie de război. Al doilea ultimatum, cel din 27 iunie 1940, prin termenii ameninţători folosiţi şi prin încălcarea lui, *manu militari*, a reprezentat o veritabilă „declaraţie de război" – prevăzută de Convenţia a III-a de la Haga, din 18 octombrie 1907. În consecinţă, U.R.S.S., chiar dacă nu a făcut **oficial** declaraţia de război necesară conform Convenţiei, a comis una **efectivă** şi a devenit

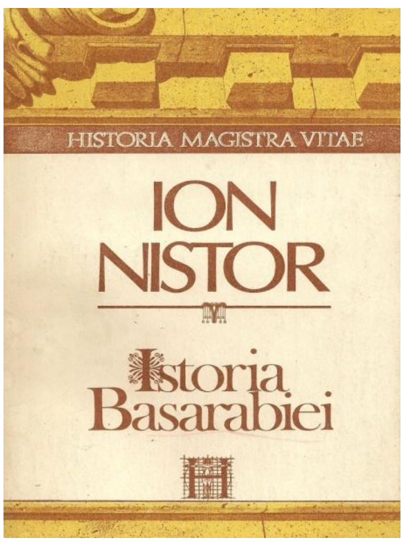

agresorul care a atacat **mişeleşte** România şi i-a răpit teritoriile cunoscute: Basarabia (până la Gurile Dunării şi la Nistru), nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţei – acesta nici măcar nu fusese inclus în Pactul Ribbentrop-Molotov! Până în 4 iulie 1940, când Armata Română s-a retras strategic şi când sovieticii au atins „linia de demarcaţie pe Prut" – şi *nu noua „frontieră"* – cum falsifică ei Istoria, câteva unităţi româneşti au angajat lupte grele cu invadatorii şi de fiecare dată sovieticii au bătut în retragere. Ulterior, până la 22 iunie 1941, U.R.S.S. a comis sistematic provocări armate la graniţă – soldate cu morţi numai de partea română! –, în speranţa că România va riposta, iar U.R.S.S. va avea ocazia să intre cu trupe, cum intenţiona mereu. Aşadar, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, **între România şi U.R.S.S. a fost stare de război**, mascată de un armistiţiu tacit, dar încălcat sistematic de U.R.S.S. Dar nu există nici un act oficial, vreun „Acord" bilateral româno-sovietic atestând o „înţelegere" privind „noua frontieră" pe Prut, care ar fi fost stabilită în urma agresiunii de după 28 iunie 1940 – cum avea să pretindă U.R.S.S., după 9 mai 1945, denaturând mereu adevărul, tocmai pentru a întreţine, în opinia publică internaţională, falsa idee că ea ar fi fost victima, iar România agresorul. Trădarea comisă de regele Carol al II-lea Uzurpatorul – care a acceptat cedarea Basarabiei fără luptă –, trădarea comisă de regele Mihai I Uzurpatul prin arestarea Mareşalului Ion Antonescu şi capitularea de la 23 august 1944, precum şi Acordul impus lui Lucreţiu Pătrăşcanu în septembrie 1944 au fost actele premergătoare care au uşurat Uniunii Sovietice falsificarea Istoriei, întreţinută diabolic până acum.

2. Trebuie să reţinem faptul care relevă „dublul standard" aplicat de Aliaţii europeni ai României: deşi **U.R.S.S. a participat,** din 17 septembrie 1939, la războiul Germaniei contra Poloniei, Franţa şi Anglia au păstrat o tăcere mormântală faţă de această participare. Dar, după ce U.R.S.S. a atacat Finlanda, la 3 noiembrie 1939, Franţa şi Anglia au fost silite să convoace, abia la 14 decembrie 1939, Consiliul Ligii Naţiunilor, care a declarat **U.R.S.S. stat agresor şi a exclus-o din Ligă**. În schimb, când, în 28 iunie 1940, U.R.S.S. a atacat România, Franţa şi Anglia **nu au mai declarat-o agresoare**, deoarece aveau nevoie de U.R.S.S. ca viitoare aliată, fiindcă voiau să înceapă şi războiul U.R.S.S. cu Germania – Franţa şi Anglia fiind, deja, în război cu Germania.

3. Unii, în special Federaţia Rusă, pretind că odiosul Pact Ribbentrop-Molotov trebuie considerat anulat prin înfrângerea Germaniei şi, de aceea, „nici nu ar mai trebui să se vorbească de el". E adevărat că Pactul era legal şi corect sub aspectul lui **public**. Dar, în esenţă, era criminal prin „Protocolul special", din anexa **secretă**, deoarece contravenea articolului 20 din Pactul Societăţii Naţiunilor. Aşadar, Pactul Ribbentrop-Molotov a devenit nul prin efectul articolului 20 al Pactului şi nu prin efectul războiului. Deci, în 1945, Aliaţii au luat în considerare consecinţele Pactului Ribbentrop-Molotov, deşi el era **nul de drept** încă de la semnarea sa, în 1939. Acest „Protocol special" se voia „**ultrasecret**", dar **a fost cunoscut** de către Franţa şi Anglia **în aceeaşi zi** a semnării lui, chiar prin grija Serviciilor Secrete sovietice – deşi, ulterior, au mimat tot timpul necunoaşterea lui. Caracterul criminal al Pactului este atestat şi de faptul că sovieticii, ştiindu-se vinovaţi, i-au negat vehement existenţa câteva decenii.

În consecinţă, este fără temei juridic inclusiv acuza adusă României că, prin intenţia firească de reunificare cu cel de-al doilea stat românesc, creat artificial – Republica Moldova –, ar încălca Tratatul de la Helsinki: pentru că **Pactul Ribbentrop-Molotov era nul şi criminal *ab initio*** şi trebuia să-i fie recunoscute graniţele ei *de jure* – cele anterioare invaziei sovietice din 1940. Unificarea Germaniei nu a încălcat Tratatul de la Helsinki?!

4. Pe lista celor judecaţi la Procesul de la Nürnberg **NU** a figurat Mareşalul Ion Antonescu – or, dacă ar fi fost criminal de război, ar fi fost, şi el, implicat în proces. Eticheta de criminal de război şi condamnarea lui ca atare au fost comise de criminalii comintemişti, impuşi de criminalii moscoviţi, victorioşi în război cu ajutorul masiv dat de S.U.A.

5. Întrucât „Adevărul supără!" şi nu vrem să irităm Moscova, nu mai amintim de cazul Katyn, de ducerea celor peste 150.000 de militari români în prizonierat şi dispariţia lor în Siberia – deşi Mihai I Trădătorul declarase un gălăgios armistiţiu, la 23 august 1944 –, nu vrem să mai comentăm cazul celor 20 de milioane de cetăţeni sovietici omorâţi de politica „umanistă" a lui Stalin şi a acoliţilor lui etc. etc. Pe scurt, nu mai comentez cele 7 decenii de regim stalinist criminal. Căci „Moscova nu crede în lacrimi!" Ea crede numai în tancuri şi rachete nucleare.

6. Ca atare, Mareşalul Ion Antonescu trebuie tratat cu aceeaşi consideraţie ca Mareşalul Adolf Gustav von Mannerheim, care i-a bătut măr pe sovietici. Mareşalul Ion Antonescu, când s-a alăturat Germaniei, nu a făcut decât **să continue războiul de eliberare**, ca replică legală la **războiul de agresiune început de U.R.S.S.** prin ultimatumul din 28 iunie 1940.

În consecinţă, în vederea păstrării bunelor relaţii cu Federaţia Rusă, cerem ca Mihail Kamanin, purtătorul de palavre al Ministerului de Externe Rus, să prezinte scuze, iar Rusia să anuleze consecinţele Pactului Ribbentrop-Molotov, ale cărui urmări România le suportă şi acum.

China, deşi se dezvoltă rapid, încă nu a devenit un factor de putere mondial şi, de aceea, se menţine, încă în rezervă.

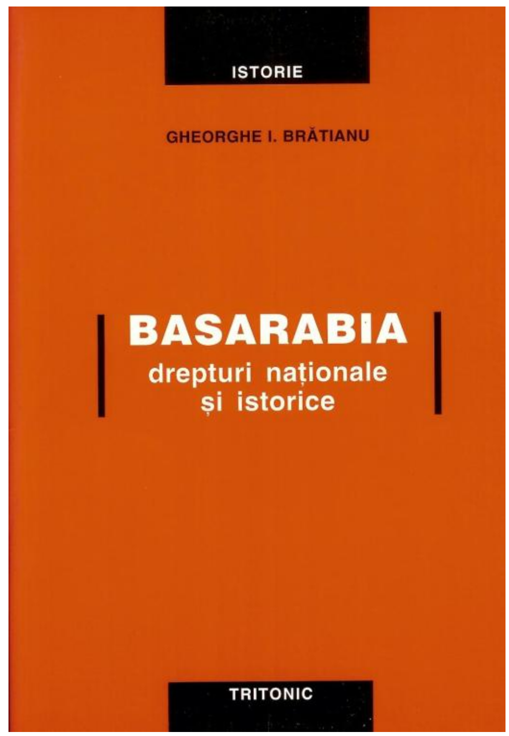
În concluzie, ne exprimăm speranţa că Federaţia Rusă îşi va recăpăta cât mai repede forţa şi locul avut înainte de implozia din 1991 şi va contribui la refacerea echilibrului politic mondial.

6 Aprilie 2007

Trebuie Ucraina actuală desfiinţată?

Acum, după un an şi jumătate, trebuie să mai adaug câteva observaţii esenţiale, ca urmare a schimbărilor petrecute, între timp, în arealul geopolitic în centrul căruia se află România – „în calea tuturor răutăţilor“, cum se plângea Grigore Ureche.

Unii politologi ruşi – în frunte cu Serghei Karaganov –, educaţi în spiritul imperialismului rusesc (ţarist şi sovietic), menţinut, din păcate, intact după căderea „cortinei de fier“, vorbesc de o eventuală „împărţire a Republicii Moldova între Ucraina şi România“, pe motiv că R. Moldova „în graniţele ei actuale nu are nici o şansă de a se afirma ca stat independent pe viitor“ (cf. E.F., „Ucraina şi România îşi vor împărţi Republica Moldova“, *Gândul*, 30 octombrie 2007). Deoarece, în mod evident, nu există nici un temei politic, juridic şi istoric pentru a pune astfel problema, rezultă că ideea aceasta, deşi e formulată sub coordonarea lui Karaganov – cotat ca unul dintre cei mai influenţi politologi ruşi actuali –, totuşi, nu este decât o diversiune tipică spiritului imperial. Dimpotrivă, problema se pune exact invers: desfiinţarea actualului „stat“ Ucraina şi restituirea teritoriilor încorporate în ea către statele de la care au fost răpite, România fiind unul dintre aceste state.

Cu prilejul comentariilor făcute concomitent cu transmiterea în direct a pledoariei susţinute la Haga de avocatul României, Bogdan Aurescu, printre cei invitaţi de TV *Antena 3* fusese şi un individ rubicond şi hirsut, al cărui nume trecut pe burtieră era „D. Petre“. Mi-a trebuit ceva vreme să-mi dau seama că misteriosul „D“ din faţa numelui său provenea de la prenumele „Dan“, iar după ce, imaginativ, i-am „dat“ barba jos şi i-am mai „slăbit“ puţin fizionomia de îmbuibat, mi-am reamintit şi cum arăta în urmă cu 10 ani – slăbuţ, firav „la vorbă şi la port“ – şi cine este individul: băiatul ex-consilierei Zoe Petre a ex-prezidentului Emil Constantinescu. El fusese propulsat în funcţii mari de stat de către mămiţica lui şi a rămas un ilustru necunoscut. Acum, recuperat de actuala „Convenţie Democrată“ – spartă prin dispariţia partidelor „istorice“ (devenite isterice) P.N.Ţ.C.D. şi P.S.D.R. şi încă mai spartă prin fărâmiţarea Alianţei „D.A.“ –, individul „D. Petre“ a reapărut pe „sticlă“.

Ca să ne spună ce?! Vorbind – vorba lui Mircea Badea – nimicuri, el pretindea că România trebuie să pledeze contra Ucrainei cu multă moderaţie, că… etc. etc.

În procesul contra Ucrainei trebuie, dimpotrivă, pledat în forţă, nu cu moderaţie. Şi asta din mai multe motive.

1) Toate silozurile rachetelor nucleare amplasate pe teritoriul ei au trecut în gestiunea şi paza Armatei Federaţiei Ruse. Toate codurile rachetelor au fost schimbate şi, conform unor informaţii credibile, militarii ucraineni care au fost implicaţi în gestionarea respectivelor rachete au murit, între timp, toţi, se pare că de moarte naturală. Ca primă concluzie, Ucraina nu mai are rachetele nucleare.

2) Ucraina actuală este o făcătură politică şi socio-demografică a lui Stalin şi Hruşciov. Tătucul Stalin le-a acordat Ucrainei şi Belorusiei „independenţa" pentru ca U.R.S.S. să aibă două voturi în plus, în sprijinul ei, la Liga Naţiunilor şi, apoi, la O.N.U. E-adevărat că, iniţial, în 1917-1920, Ucraina fusese îndreptăţită să ceară independenţa în cadrul „frăţiei" cu U.R.S.S., pentru că se săturase cât suferise în regimul ţarist şi, apoi, pentru că locuitorii ei, în marea lor majoritate, erau basarabenii cei mai estici – cazacii! – ai vechii Moldove a lui Ştefan cel Mare. Adică ei erau cei stabiliţi în zona de „la margine", ca să se sustragă cât mai mult posibil autorităţii statelor vremurilor de atunci (Letonia, Moldova, Polonia, Rusia), „la margine" fiind un fel de „zonă neutră": *„la margine"* zicându-se, în amalgamul numit „limba ucraineană", *u kraina*. Însuşi regele polon Jan Sobieţki recunoscuse, furios, că „toţi cazacii sunt, de fapt, moldoveni". Toţi hatmanii (conducătorii) Ucrainei fuseseră români – până la Hmelniţki, un conte polon certat cu „şleahticii" săi şi, de aceea, refugiat, şi el, în ţinutul de *„la margine"* – adică în *u kraina*. Dar toţi liderii naţionalişti ai Ucrainei de la 1917, care clamau independenţa ei, aveau să fie asasinaţi de Ceka-N.K.D.V. tocmai din acest motiv. Este notoriu că, în guvernul sovietic – şi, în genere, în conducerea „Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie" (M.R.S.O.) – 90 la sută dintre comisari (miniştri) şi dintre cei din eşalonul al doilea erau jidanii lui Lenin şi Troţki; la fel era şi în Ceka, în fruntea căreia fusese pus jidanul polon Dzerjinski. Ca atare, populaţia majoritar românească avea să fie deportată, definitiv, în Siberia, până la Vladivostok şi până în Nordul Manciuriei, ocupată de Armata Roşie, iar în locul basarabenilor aveau să fie aduşi „ruşi", ca să fie schimbat raportul etnic; iar dintre aceşti „ruşi", cei mai mulţi erau tot jidani, fiindcă se intenţionase, de multă vreme, de către conducerea acestora, de conivenţă cu unii guvernatori ţarişti, formarea unui stat evreiesc în Basarabia, până la Nistru. În cei 75 de ani de socialism stalinist, rusificarea şi sovietizarea Ucrainei au adus-o în situaţia de azi. A doua concluzie: actuala stare demografică a Ucrainei este rezultatul genocidului şi purificării etnice comise contra românilor (basarabenilor) de sovietici!

3) În baza statutului ei artificial de „independenţă", actualii impostori de la conducerea Ucrainei – şi, în primul rând, filo-americanul Viktor Iuşcenko – au marşat pe independenţa revendicată contra politicii imperiale a Moscovei. Or, ţinând cont de revirimentul vertiginos al Rusiei, rebeli ca Iuşcenko nu o vor duce mult (cum a demonstrat cazul

Saakaşvili) – după cum Moscova nu uită, nici după cinci decenii, să îşi răsplătească servitorii, cum este cazul lui Mihai I Trădătorul, decorat recent de Moscova, încă o dată, tot ca răsplată a trădării de la 23 august 1944.

4) La *summit*-ul N.A.T.O. de la Bucureşti, Vladimir Putin l-a lămurit, cu duritate, dar sincer, pe George Bush că „**Ucraina nu este un stat**" şi că, dacă mai insistă ca Ucraina să intre în N.A.T.O, atunci Rusia îşi va relua teritoriile din estul Ucrainei şi Crimeea (cf. Cornelia Roşoga, „Destrămarea Ucrainei, pe masa O.N.U.", în *Gardianul*, 24 aprilie 2008). Şi, se subînţelege, celelalte ţări – „din Europa de Est", cum s-a exprimat Putin – îşi vor relua şi ele teritoriile încorporate în Ucraina de către Stalin. Prin asta, Putin a demontat diversiunea consilierului său, S. Karaganov. Ca atare, noi, românii, trebuie să-l determinăm să repete afirmaţia şi, mai mult, să treacă – în interesul Rusiei, deopotrivă cu al României – urgent, la fapte, la dezmembrarea Ucrainei: să le dea Poloniei, Cehoslovaciei şi României părţile răpite, în baza Pactului Ribbentrop-Molotov, prin războaiele duse de U.R.S.S. contra Poloniei şi Cehoslovaciei, în 1939, şi contra României, în „Săptămâna roşie", din 28 iunie-4 iulie 1940 – când s-au comis crime de război – şi, apoi, după 23 august 1944. Ex-preşedintele şi actualul prim-ministru Vladimir Putin – cu deosebita sa experienţă profesională de spion antioccidental şi cu eminenta sa gândire geopolitică de preşedinte al imperialei Federaţii Ruse – poate şi trebuie să înţeleagă că a venit momentul istoric să facă dreptate României şi să îi restituie teritoriile răpite. Ar fi şi o dovadă de onestitate, dar şi de generozitate, după atâta rapt rusesc.

Prin această *restitutio in integrum* va câştiga un aliat firesc şi mai loial decât au dobândit S.U.A. prin păcălirea noastră de a fi primiţi în N.A.T.O. – ca să luptăm, pentru ele, acum, în Irak şi Afganistan şi, apoi, să ne vândă vechiturile lor de avioane. Şi, în definitiv, ca aliate ale lui Stalin, S.U.A. sunt, cum am relevat mai sus, la fel de vinovate de nedreptatea făcută României după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, lăsându-i pe sovietici să-şi facă de cap, după reţeta lui Churchill. Ca atare, S.U.A. trebuie să ne sprijine şi ele în recuperarea teritoriilor. Corupţia deplină, disensiunile sociale şi politice majore interne, statutul artificial al Ucrainei, conflictele ei politico-economice şi militare intense şi irevocabile cu Rusia pe tema Flotei Ruse din Marea Neagră şi a furturilor necontenite din conductele ruseşti de gaze oferă ocazia propice pentru desfiinţarea Ucrainei şi reîntregirea ţărilor limitrofe cu teritoriile acaparate şi atribuite ei în vremea stalinismului. Oricum, la *summit*-ul de la Bucureşti S.U.A. au suferit o înfrângere netă şi definitivă în problema includerii Ucrainei în N.A.T.O., de aceea acum trebuie să militeze invers, pentru reducerea Ucrainei la minimum: la regiunea kieveană.

5) Cazul în speţă disputat la Haga este Insula Şerpilor, dată U.R.S.S.-ului prin «procesul verbal de „predare-primire" dintre Nicolai Pavlovici Sutov, prim secretar al ambasadei U.R.S.S. şi agentul N.K.V.D. Eduard Mezincescu, ministru plenipotenţiar în M.A.E. al R.P.R.» (Victor Roncea, „Şerpi am avut, şerpi avem încă", în *Ziua*, nr. 4326, 2 septembrie 2008). Nu ştiu dacă Eduard Mezincescu o fi fost rudă cu monarhista Simina Mezincescu, dar trădătorul a predat-o sovieticilor ca bonus: Insula Şerpilor **nici nu figura** pe lista prezentată de sovietici la încheierea Tratatului de pace, de aceea respectivul proces-verbal nu are valoare juridică. În plus, Tratatul cu Ucraina semnat de Emil Constantinescu a fost făcut la presiunea S.U.A., ca să ne silească să intrăm în N.A.T.O. şi, date fiind condiţiile dolozive, el poate fi denunţat şi acum pe acest motiv, chiar dacă preşedintele Traian Băsescu nu a făcut-o în timpul prevăzut în Tratat.

6) Pornind de la această situaţie, se pot aduce, în plus, acum, la Haga, inclusiv aceste argumente politice, chiar dacă, între timp, trădătorii contemporani Emil Constantinescu – consiliat de „istorica" Zoe Petre, „fata marelui" istoric etc. – şi Adrian Severin au încheiat cu Ucraina tratatul „lor", în defavoarea

netă a României, ca să „demonstreze“ că nu avem probleme teritoriale cu vecinii şi, deci, Occidentul ne poate primi în N.A.T.O. De aceea, acum, băiatul mămiţichii lui, „D. Petre“, vrea „moderaţie“: ca să estompeze trădarea comisă de trioul Emil Constantinescu-Zoe Petre-Adrian Sverin. NU! Trebuie aduse şi argumente *forte*, iar unul dintre ele este chiar geopolitica lui Vladimir Putin: „Ucraina nu este stat“ (deci este unul artificial, nefiresc, deci ilegitim) şi, la nevoie, o va reduce la regiunea din jurul Kievului. Propun tuturor redactorilor şefi şi directorilor români din *mass media* scrise şi vizuale să pună această afirmaţie a lui Vladimir Putin ca antet pe frontispiciul fiecărui număr al publicaţiilor şi la fiecare emisiune TV din România şi din diaspora noastră!

7) Nu mai pot fi invocate – cum face şi Mihail Kamanin, palavragiul Ministerului de Externe rus – „logica reglementărilor postbelice“ şi, în speţă, prevederile Actului Final de la Helsinki privind menţinerea frontierelor stabilite după Al Doilea Război Mondial, deoarece Actul Final de la Helsinki a devenit caduc, întrucât frontierele au fost, între timp, deja modificate: a) firesc, în cazul unirii celor două Germanii; b) prin forţă, în urma destrămării Iugoslaviei prin războiul injust comis de S.U.A. contra ei, acceptat, tacit, inclusiv de Rusia ruinată şi jefuită de oligarhii lui Elţîn, şi c), recent, prin impunerea de către aceleaşi „democrate“ S.U.A. şi „aliatele“ sale europene (Anglia, Franţa, Germania etc.) a aberantei „independenţe“ a regiunii Kosovo – „independenţă“, e-adevărat, nerecunoscută de Rusia lui Putin, dar tardiv şi inutil. De aceea, trebuie să se revină la frontierele de la 31 august 1939, adică înainte de a se fi declanşat Al Doilea Război Mondial.

8) Concluzia generală: Insula Şerpilor nu aparţine, *de jure*, Ucrainei, iar dacă Vladimir Putin şi noul preşedinte al Rusiei, Dmitri Medvedev, vor face României cuvenita reparaţie istorică prin abolirea *de facto* a urmărilor *in re* ale Pactului Ribbentrop-Molotov (Hitler-Stalin), atunci Insula Şerpilor revine automat României, precum şi teritoriile răpite: sudul Basarabiei, nordul Bucovinei, Ţinutul Herţei şi întreaga Basarabie – adică actuala Republica Moldova, inclusiv Transnistria! La fel şi S.U.A., dacă vor să câştige gratitudinea şi respectul românilor – şi nu doar adulaţia fetidă a conducătorilor ei slugarnici! –, trebuie, şi ele, să facă *mea culpa* şi să sprijine, de pe acum, România *versus* Ucraina în redobândirea Insulei Şerpilor pe deplin, nu doar în limitele (realmente moderate) ale demersurilor din procesul, în desfăşurare, de la Haga – şi, apoi, în reîntregirea României în graniţele de la 1 septembrie 1939.

18 Septembrie 2008

***

ADDENDA

Între timp, cum se știe, s-au întîmplat mai multe evenimente pe plan internațional și intern. Îndeosebi în Ucraina. Evenimente care nu sunt prea mult în favoarea recuperării teritoriilor răpite de U.R.S.S. în urma Pactului Ribbentrop-Molotov. Cel mai grav este că Ucraina a încăput pe mîna unei conduceri alogene, în urma manevrelor ocultei occidentale, manevrată de S.U.A., care au pus la cale, inclusiv în Ucraina, „revoluția portocalie“. Ca atare, este explicabil de ce Polonia a fost condamnată de către conducerea Ucrainei pentru încercarea recentă de a interzice, juridic, propaganda holocaustică prin care este denigrată Polonia.

Dar sunt și evenimente favorabile României. De exemplu, recuperarea Crimeii de către Federația Rusă. Este un prim început pe calea sugerată de președintele Vladimir Putin în urmă cu un deceniu.

E-adevărat că lichelele autohtone, manifestîndu-și obediența față de Marele Licurici, „partenerul nostru strategic“, prezintă, în ochii opiniei publice neștiutoare și repetînd papagalicește ideile malefice occidentale, recuperarea Crimeii de către Rusia ca fiind, chipurile, „o agresiune contra Ucrainei“. NU, existența Ucrainei în granițele sale actuale reprezintă o agresiune contra țărilor vecine.

Cum mai știu unii, Crimeea a aparținut Moldovei lui Ștefan cel Mare și Sfînt, întrucît Crimeea a făcut parte din zestrea Mariei de Mangop, a doua sa soție. Așa că nu este exclus ca, într-un viitor nu prea îndepărtat, Crimeea să revină României. Dar, deocamdată, trebuie înlăturate consecințele actuale ale Pactului Ribbentrop-Molotov: adică RE-Unirea României cu Republica Moldova și restituirea către România a teritoriile furate, menținute, acum, samavolnic, în cadrul granițelor Ucrainei.

Deci, așa cum îl prevenise președintele Vladimir Putin pe președintele George W. Bush, dacă acesta mai insistă pe tema includerii Ucrainei în Uniunea Europeană și, implicit, în N.A.T.O., Ucraina va fi redusă substanțial, prin restituirea către țările vecine a teritoriilor acaparate în urma aplicării anexei secrete și criminale a Pactului Ribbentrop-Molotov. Între timp, repet, a început diminuarea teritoriului Ucrainei. Să sperăm că Rusia va continua acest proces, iar Ucraina va reveni la forma sa numită „Rusia kieveană“! Ca fapt premergător, este necesară Reîntregirea României în granițele de la 1 septembrie 1939!

21 februarie 2018

Colonel (rtg.) Vasile I. ZĂRNESCU